

zboží uložil stranou, avšak Absolon již pro ně nepřišel. Že z předložených nepočítaných řetízků, náramků a pod. několik kusů chybí, na to přišel dotyčný obchodník vždy až při inventuře. Ale se džbánem se chodívá tak dlouho pro vodu, až se ucho utrhne, a tak se jednou stalo, že Absolona někde nacyhtali, při čemž všechno prasklo.

V úterý zodpovídal se Viktor Absolon před senátem vrchního rady Vávry ze zločinu krádeže a přestupku falešného hlášení a Josef Holeček ze zločinu podílnictví na krádeži. Ličení samo — typický mlýn. Obžalování se plně doznali, státní zástupce navrhol odsouzení, obhájci dr. Emil Hartmann a dr. Jaroslav Mellan sháněli polehčující okolnosti, a nakonec vynesl soud rozsudek, kterým se Absolon, jenž byl mezitím odsouzen v Brně k osmiměsíčnímu žaláři, odsuzuje k dodatkovému trestu sedmi měsíců, ačkoliv podle trestního zákona na jeho činy jest sazba 5—10 let. Holeček byl odsouzen pro podílnictví na tři měsíce podmínečně.

Absolon jest osoba, která se již u soudu vyzná. Ulehčuje tím značně řízení, nezdržuje, nerozčiluje sebe ani ostatní. Když se jej jeden ze soudců ptal, zda Holeček věděl, když čekal před krámem, že on jde nějak divně nakupovat, odpověděl klidně: „To on viděl, že tam jdu něco nakupovat.“ — Inu, byl to, mlejn.

Psí pečinka.

(Krajský soud v Olomouci.)

Rolníku Fr. Perschovi ve Slánské u Rýmařova se ztratil krásný ovčácký pes. Pátral po něm dlouho marně, až četnictvo vyšetřilo, že psa zabil dřevorubec H. Hedwiger.

Zavolali proto Hedwigeru k soudu do Olomouce a věčně humorný v. r. Štrebl soudil ho jako samosoudce.

Hedwiger přišel do soudní síně kurážně s fajfkou v ústech, uklonil se jen nepatrně a před soudní stolicí se postavil hodně sebevědomě.

„Tak co, jak to bylo?“ táže se v. r. Štrebl.

„Prosím, slavné sóde, to psisko mně přišlo do kocheně a vydělalo se mně na brambory. Tak sem dostal vztek, chetl sem poleno a třískl sem psisko po hřbetě, až schroml. Když sem viděl, že chróme, tak mně ho bylo léto a zabil sem je, aby se netrápilo.“

„No a dále?“

„No, pak sem si ho upekli a snědl.“

„S cibulkou nebo s česnekem?“

„No, vědi, to už nevím, ale pes je dobrý s cibolou i s česnekem.“

„A pochutnal jste si na něm?“

A Hedwiger začal labužnický pomlaskávat a olizoval se, jako kdyby byl právě polykal poslední sousto z čokla.

Soud odsoudil Hedwigeru na čtrnáct dnů žaláře nepodmíněně.

Falšoval jízdenku.

(Sedrie v Košicích.)

To již je tak v lidské povaze, že každý má největší radost, když může někoho a hlav-

ně úřady ošiditi, třeba by se jednalo o pár halérů. Správa železnic již dávno ví o této náklonnosti davu a proto béré do svých služeb takové muže, kteří mají též kus detektivního talentu a nemilosrdně najdou a pokutují každého, kdo se svou jízdenkou spekuluje. Někdy se však erár pokutou nespokojí a případ projednává se pak ještě u soudu.

Podobný případ stal se Ladislavu Šelešovi ze Šomody. Snad jel za děvčetem, ale byl pátek a tak měl smůlu. Koupil si lístek do Čečejevic za 2.40 Kč, ale jel do Čestic, protože odtud měl blíže. Neoznámil to průvodčímu, ale na jízdence vyškral dost nešikovně jméno Čečejevice, aby nebylo čitelným. Když však v Česticích vystupoval a odevzdal svůj lístek průvodčímu, jak to na některých drahách bývá zvykem, chopil jej tento za rameno a už jej nepustil. Nepomohlo ani 10 Kč pokuty, kterou musil zaplatiti místo doplatku 40 halérů. Jízdenka je veřejná listina a její poškození s úmyslem způsobiti státnímu podnikovi škodu je kvalifikováno jako zločin.

Proto musil býti Šeleš odsouzen i přes polehčující okolnosti na šest měsíců žaláře podmínečně na dva roky. —ij—

Z CIZINY

Když si manžel netroufá.

Některí manželé jsou hrozní dobráci. Ale aby dobráctví některého šlo tak daleko, jako v případě, který v těchto dnech byl předmětem soudního líčení před okresním soudem ve Vídni ve Favoritech, to zde snad ještě nebylo. Nicméně věc se skutečně udála tak, jak ji vyličíme a nutno tedy tomu chtěj nechtěj věřiti.

Šlo o žalobu pomocného dělníka Karla H. proti jeho manželce a jejímu spoluvinníku pro cizoložství. Dle jeho tvrzení porušila jeho manželka manželskou věrnost způsobem přímo neslýchaným. Na otázky soudcovy žalující manžel vyprávěl:

„Byl jsem se ženou jednou v neděli v hostinci. Znenadání přisedl k našemu stolu cizí člověk a začal se s mnou ženou baviti. Mne si vůbec ani nevšimnul. Já jsem nic neříkal, ale zamrzelo mne to. On hned mé ženě poručil čtvrtku vína a hned na to za ni zaplatil. Potom se k ní začal náramně něžně chovat a když jsme potom šli domů, šel s námi.“

Soudce: „Vy jste asi zas nic neříkal?“

Žalobce: „Ba ne, já jsem mu to přísně zapověděl, aby s námi domů nechodil, ale on mne neposlechl.“

Soudce: „Človče, proč jste ho tedy nevyhodil? Nejste přece povinen trpěti, aby do vašeho bytu šel s vámi cizí člověk!“

Žalobce podívá se po očku na spoluobžalovaného Františka F., změří si jeho o dvě hlavy vyšší postavu a jeho široké dlaně, a praví ostýchavě: „Jo, ono to nešlo.“

Manželka žalobcova na otázky soudcovy praví: „To všechno, co tady můj muž vypravuje, není pravda. On v tom hostinci už měl špičku a když už měli zavírat, povídal, že je to škoda, že ten pán musí v dešti jít sám do-

mů, a aby tedy šel s námi k nám. My ale máme jen dvě postele v celém bytě. Já jsem si chtěla lehnout do postele ke svému muži, ale on začal křičet, že chce spát sám.“

Soudce: „Lehla jste si tedy do postele s cizím mužem?“

Obviněná: „Ale mezi námi ležely naše dvě děti.“

Soudce: „Nechcete se smířiti?“

Žalobce: „Ne, slavný soude.“

Obviněná: „Slavný soude, můj muž to udal jen proto, aby měl důvod k rozvodu. Už teď žije s jinou. Toho pána nenechal lehnout do své postele. Kde tedy ten chudák měl vlastně spát? Musila jsem ho nechat, aby si lehl ke mně.“

Soudce vrtí na tím vším hlavou a radí žalobci, aby od své žaloby upustil. Dobrácký manžel praví:

„Když pan rada myslí, tak já tedy žalobu беру zpět. Já s každým vždycky jen v dobrém.“

Soudce ho s ironickým úsměvem za to pochválil, že je takový dobrák, a věc byla ukončena. Ale na odchodu si to manžel zas rozmyslel a prohlásil, že podá u civilního soudu žalobu na rozvod. Že sice je velký dobrák, ale to že mu žena přec jen neměla udělat, aby si s cizím mužem lehla před jeho zraky do postele. Aby byla za to trestána, to že on nechce, ale rozvod že přeci jen si vyžádá. br.

Sebevražedný pokus v justičním paláci v Paříži.

Soudní kruhy v Paříži byly v těchto dnech vzrušeny senzáčním pokusem sebevraždy. Mladý advokát Benazet byl obeslán k předsedovi rady pařížských advokátů do jeho úřední místnosti v justičním paláci, aby vyslechl lehkou důtku, která mu měla pro cosi být udělena. Sotvaže rozmluva obou započala, vytáhl dr. Benazet z kapsy revolver a střílel se do prsou.

Výstřel vyvolal v soudním paláci rozruch a sběhnuvšími se dozorcí byl těžce zraněný dopraven okamžitě do sousední nemocnice, kde lékaři zjistili, že kule mu vnikla do krajiny srdeční a že stav jeho jest velice vážný.

Nešťastný advokát zanášel se asi již předem úmyslem sebevražedným, neboť cestou k předsedovi advokátní rady potkal na chodbě justičního paláce jistého svého známého advokáta, jemuž, jak nyní se zjistilo, řekl: „Rozlučte se se mnou, milý příteli, neboť mne již nikdy neuvídíte.“

Skutečný motiv jeho sebevražedného pokusu jest nevysvětlitelným a tak jest tato smutná událost až dosud zahalena rouškou tajemství. br.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Přátele našeho listu prosíme, aby list náš propagovali mezi svými známými. Osobní propagací získá se nejvíce, jak nám četné zku-

šenosti dokazují. Je mnoho těch přátel našich, kteří nám získali řadu nových abonentů, ale primát drží pan strážmistr Josef Kříž v Novosedlicích u Teplíc, který od počátku našeho vycházení získává nám stále nové a nové odběratele. Děkujeme mu za jeho horlivost co nejsrdčejší!

ROZHODNUTÍ NEJVVYŠŠÍCH SOUDŮ

Zabírání bytů. Zajištění bytu dle § 13. zákona č. 225-22 ve znění zákona č. 87-23 není v cestě okolnost, že státní zaměstnanec, byt obývající, byl služebně přeložen před účinností zákona č. 225-22. (Nález Nejvyššího správního soudu v Praze č. 21485-25.)

Legionáři. Legionářům přísluší podle § 4. zákona z 24. července 1919 č. 452 Sb. z. a m. 50 procent míst volných, která u toho kterého úřadu neb podniku na ten čas jsou předmětem obsazování. (Nález Nejvyššího správního soudu v Praze.)

Pensijní pojištění. 1. Strojvůdci na továrních drahách, i když mají k ruce topiče, nepodléhají pensijnímu pojištění podle zákona z 5. února 1920, č. 39 Sb. z. a m. 2. Všeobecný pensijní ústav je oprávněn dáti se zastupovati při veřejném ústním líčení před nejvyšším správním soudem svým úředníkem (§ 47. odst. 2. zákona o pensijním pojištění.) (Nález Nejvyššího správního soudu v Praze č. 21122-25.)

Mandát v obec. zastupitelstvu. Předpokladem pozbytí členství v obecním zastupitelstvu je jednak dřívější existence příslušnosti ke straně, jejíhož jména bylo použito při kandidatuře toho, kdo má být vyloučen, jednak totožnost této strany se stranou, ze které zvolený vystoupil nebo byl vyloučen. Tato totožnost je dána i tehdy, když strana později změnila své jméno, zůstávajíc ale v podstatě pokračovatelkou strany, na jejíž jméno vydala volební skupina své kandidátní listiny. (Nález Nejv. soudu v Brně č. 18.234-25.) — Ke ztrátě mandátu podle § 10. odst. 5, č. 4 ob. řádu ve znění novely je zapotřebí vyloučení ze strany. Vyloučení z volební skupiny samo o sobě nestačí. (Nálezy Nejvyššího soudu v Brně č. 18.767 a 20.445-25.)

PRÁVNÍ RÁDCE

Řídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

„Podomní obchod.“ Bude nutno zjistiti, zda skutečně výtěžky prodeje, resp. čistý zisk se uvedenému účelu odvádí. Nečiní-li se tak, jest jeho jednání nejen podvodem, nýbrž i lichvou. Nosič zboží nesmí samostatně prodávat. Je-li proti tomuto zákazu používán k samostatnému prodeji, zakročí živnostenský úřad, který může i odejmouti koncesi, zejména jsou-li zjištěny případy podvodu a lichvy.